

Tuba Aktaş Deli

KARDAN HAYALET

KARDAN HAYALET

© 2024, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Tuba Aktaş Deli
RESİMLEYEN: Sultan Yardım
EDİTÖR: Burhan Düzçay
SON OKUMA: Barış İnce
GRAFİK UYGULAMA: Sezer Gök

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malhköy, Temelli/Ankara
Tel: 0312 640 16 23

Birinci Baskı: Kasım 2024 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-951-3
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez, çoğaltılamaz.

2023 Tudem Edebiyat Ödülleri
Roman Yarışması Birincilik Ödülü

Tuba Aktaş Deli

KARDAN HAYALET



© tudem



1984 yılında doğdu.
Bursa'da büyüdü. Marmara
Üniversitesi Türk Dili ve
Edebiyatı Bölümünü bitirdi.
Uludağ Üniversitesi'nde
Eğitim Bilimleri alanında
tezsiz yüksek lisans yaptı.
thinpo.com'da edebiyat ve
sinema ile ilgili kuramsal
yazılar yazdı. 2017 yılından
beri çocuklar için çeşitli
türlerde eserler
kaleme alıyor.

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

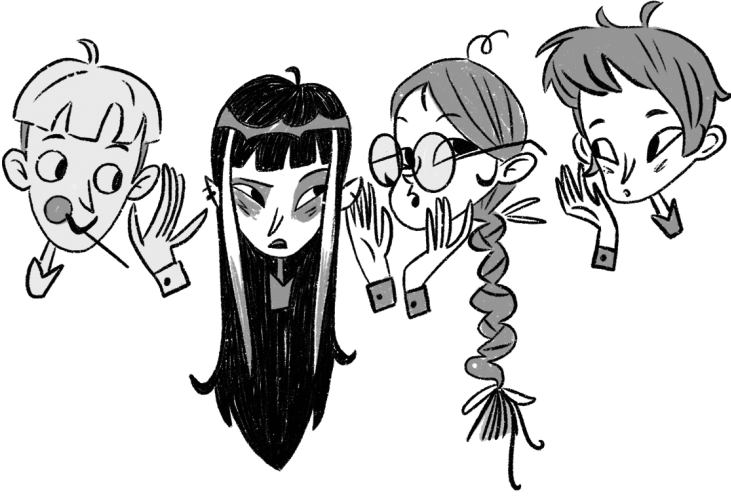
Roman:

Senden Tembeli Var
Kardan Hayalet

Tuba Aktaş Deli

Bölümler

Kulaktan Kulağa.....	7
Kar Topu	17
Kardan Hayalet Bütün Şehri Altüst Ediyor mu?	24
Kar Adamın Etrafı Sarılıyor.....	31
Kardan Hayalet Odamda	36
Kardan Hayalet Neyi Arıyor?	40
Kozan'la Yözge'nin Tuhaf Davranışları	47
Nereye Gidiyor Bu Çelenkler?	52
Sosyal Medya.....	57
Gerçeğin Peşinde.....	66
Biraz da Kardan Hayalet'in Hikâyesi	69
Kardan Adam Yapıyormuş Gibi Yapmak.....	74
Kamera Kayıtları Ortaya Çıkıyor	79
Pişmanlık	83
Fakirlerin Neden Güzel Pijamaları Olmaz?	87
Büyüklerden Fayda Yok	93
Şık Giyimli Dilenci.....	97
Planı Uyguluyoruz	103
Gerçek Kimsenin Umurunda Değil.....	108
Yeni Yalanlar	112



KULAKTAN KULAĞA

İki fikir hırsızının peşindeyim. Şimdilik bir kaçma kovalama-
ca yok. Ama bu, onları uzun süre sessiz sedasız takip edeceğim
anlamına gelmiyor. Yani ortalık, her an fena hâlde karışabilir!

Kim mi onlar? Tabii ki tam arkamda oturan garip ikili: Ko-
zan Tıkabasa ve Yözge Karakula.

Bakin sizi en başından uyarayım. Kozan Tıkabasa, tanıdığım
en geveze saydam adam. Lütfen onu kendi tanıdığımız saydam
adamlarla karıştırmayın. Diğer saydam adamların saydam deri-
leri; organlarını ve organları sarmalayan koyu mavi, koyu yeşil,
koyu kırmızı, açık kırmızı, kalınlı inceli damarlarını gösterir. Ko-
zan'ın saydam derisinden görünen ise sakızlı şekerler, çikolatalar,
meyveli kekler, koçanyıla mısırlar, külahlıyla top dondurmalar,

hatta kutusuyla kolalar, paketiyle cipsler ve tabii bütün bu yiyeceklerin arasını bir alçı gibi dolduran çilekli yoğurtlar...

Gırtlığının son boğumuna kadar yiyeceklerle dolu olan Kozan'ın vücudunda, her zaman yeni bir yiyecek için yer vardı. Ve işin ilginç yanı, Kozan Tıkabasa ne kadar yerse yesin asla kilo almazdı. O nedenle lütfen onu kilolu bir çocuk olarak hayal etmeyin ve onun sürekli bir şeyler yemesinin, beni veya arkadaşlarımı rahatsız ettiğini düşünmeyin. Hatta tam tersi!

Neden mi? Kozan Tıkabasa'nın çenesi hiç kapanmıyor da ondan. O kadar çok konuşuyor, o kadar çok konuşuyor ki sadece yemek yerken susuyor. Dersteymişim, sınıfta hoca varmış, müdür arama yapıyormuş, müfettiş baskına gelmiş falan hiç fark etmiyor. Sabah sınıfa, "Günaydın arkadaşlar!" diye avazı çıktığı kadar bağırarak giriyor ve zavallı gün, neredeyse aydıgına ayacağına pişman oluyor. Akşam çıkış ziline kadar yemek ve atıştırma molalarını saymazsak neredeyse hiç susmuyor.

Geçen yıl, Kozan azıcık sussun da ders anlatabilsinler diye öğretmenlerin başvurmadiğı yöntem kalmamıştı: Artı sonsuza kadar giden eksiler verdiler, olmadı. Babasını çağdırdılar, olmadı. (Çünkü babası da sadece yemek yerken susan bir saydam adammış, kimseyi takmamış.) Disipline verdiler Kozan Tıkabasa'yı, olmadı. Sınıfta bırakmakla tehdit ettiler, yine olmadı. Olmadı, olmadı... Kozan, bitmek tükenmek bilmeyen cümleleriyle konuşup durdu.

Sonunda Ahmet Öğretmen'in bulduğı dâhiyane çözüm, bütün sınıfı ve hocaları bu dertten kurtardı. O çözüm ne mi? Derse girer girmez Kozan Tıkabasa'nın önüne yiyecek bir şeyler koymak... Ne kadar basit, değil mi? Yemeğı o kadar çok seviyor

ki Kozan, ağız doluyken bir sonraki lokmayı düşünerek kendinden geçiyor. Artık yalvarsanız da konuşmuyor. Sonra bütün öğretmenler bu çözümü uygulamaya başladı. Türkçeci giriyor; elinde bir poşet patlamış mısır, koyuyor bunun önüne. Sosyalci giriyor; elinde bir paket çekirdek, döküyor sırasının üstüne. Müzikçi bize flüt çaldırıyor, onun önüne ortadan dörde bölünmüş bir nar bırakıyor. Beden dersinde futbol oynuyoruz, Kozan Tıkabasa'nın ağzında lolipop...

Yözge Karakula deseniz, sisler ardındaki bir kulübede yaşayan sırlar yumağı. Her yere; sıralara, öğretmen masasına, sınıf defterine, tahtaya, duvarlara şunu yazıp duruyor:

“Ben aslında Salih Karakula'nın değil Kont Drakula'nın kızıyım.”

Nasıl bir ses tonu olduğunu bilmiyorum mesela. Hiç konuşmaz Yözge Karakula. Gözlerini kısarak ve hafif bir hırıltı çıkararak her şeye güler. Çok mecbur kalırsa ağzının içinde bir şeyler geveler. Ama onu da yalnız Kozan anlar. Düşünün, iki yıldır arkamda oturuyor, daha bir kez dişlerini görmedim ben bu kızın. Yani anlayacağınız, Kozan Tıkabasa sürekli konuşuyor; Yözge Karakula da hırıltılarının tonlamasını değiştirerek onu onaylıyor ya da durduruyor. Bazen diyoruz ki acaba ikisi tek kişi mi? Yani Kozan bir robot, Yözge de onun kumanda odası. Ya da tam tersi... Bilemiyoruz ki!

Geçen gün derste kulaktan kulağa oynuyoruz. Öğretmenimiz hakem oldu. Masasının üstündeki cam kavanoza bir şeyler yazıp attı. Buraya kadar bir sorun yok. Fakat sonra öğretmenimiz sınıfı öyle bir ikiye ayırdı ki Kozan ve Yözge bizim takımında! İşte burada sorun var.

“Hayır, hayır,” diyorum içimden, “Onlar olmaz! Onlarla aynı takımda olmamalıyım.”

Ama ses çıkarmıyorum.

Kendi kendime, “Kocamansın, altıncı sınıfsın, tamı tamına on iki yaşındasın, bir insan daha ne kadar büyük olabilir ki? Ağzını açıp da hemen mızıkçılık yapma!” diyorum.

Anlayacağınız kendi kendimi ikna ediyorum.

Bizim takımın kaptanı benim. Diğer takımın kaptanı tabii ki Kağan Mert; sınıfın en çalışkanı, okulun en yakışıklısı... Bir şeye de seçilmese şaşarım zaten.

Kaptanlar olarak sıralamayı yapıyoruz. Yözge’den sonraya Kozan’ı koyuyorum; çünkü onun ne söylediğini anlayabilecek başka bir insan evladı yok. Neyse uzatmayayım.

Oyun başlıyor.

“Tarla faresi” diyorum, Gökçe’nin kulağına.

O da Yözge’nin kulağına...

Yözge, Kozan’ın kulağına...

Kozan yanındakinin...

Derken on beşinci kişi, yani Burak Değil Kurak, havaya zıplayarak ne dese beğenirsiniz!

“Farla taresi!”

Çıldırıyorum tabii. Gökçe dişlerini sıkıyor. Kalkıp kuyruğun sonuna gidiyorum. “Burak Değil Kurak!” diyorum. “Bana bak, farla taresi diye bir şey var mı?”

“Ama bana öyle söylendi,” diyor.

“Sen de aklını kullan! Düşün bakalım, bu söylediğim anlamlı mı diye.”

Puan karşı takıma gidiyor. Kağan Mert, puanı kendileri kazanmış gibi gururlu bir gülümsemeye bakıyor takımına. Burak

Değil Kurak'ın yerini değiştirmek istiyorum, hakem kabul etmiyor. Kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

En yakın arkadaşım Gökçe, aslında benden sinirli ama yine de beni sakinleştirmeye çalışıyor. “Daha oyunun başındayız, sakin ol,” diyor.

“Haklı,” diyorum içimden. “Daha oyunun başındayız, üstelik ben takım kaptanıyım.”

Sıra karşı takımda... Kağan Mert, elindeki kâğıtta yazanı ya-nındakine fısıltıyla söylüyor. Kelime on beş ağız, on dörd kulak geziyor. On beşinci kişi ayağa kalkıyor, son derece sakin ve kendinden emin, “Maveraünnehir!” diyor.

Tabii ki doğru. Kapıyorlar puanı.

Burak Değil Kurak eğilmiş, kuyruğun sonundan sesleniyor bana:

“Gördün mü? Uydurma kelimeler de kullanılabilirmiş!”

Allah'ım sen bana sabır ver! Benden önce Gökçe davranıyor:

“Öyle bir kelime var. O bir bölgenin adı, tamam mı? Biraz kitap oku!”

Burak Değil Kurak bozuluyor, kollarını bağlayıp küsmüş gibi oturuyor. Kalkıp tekrar kuyruğun sonuna gidiyorum. Bu defa yavaş ve puflayan adımlarla... Burak Değil Kurak'ın gönlünü almaya uğraşıyorum. Takım kaptanı mısın derdin var valla, herkesin nazıyla ben uğraşıyorum.

Sıra bizde. Tuhaf bir heyecan dürtüp duruyor. “Bu defa puanı kapacağız,” diyorum içimden.

Yanımdakinin kulağına fısıldıyorum:

“Alis Harikalar Diyarında.”

O da yanındakinin kulağına eğiliyor, yanındaki kendi yanındakinin kulağına...

On beşinci kişi, yani Burak Değil Kurak yine coşkuyla fırlıyor yerinden:

“Seydi Ali Reis!”

Allah'ım çıldıracağım! Şaşkın gözlerle bakıyor Burak Değil Kurak etrafına. Bu çocuğun da ne uzun bir adı var. Bir de tamamı söylenmeyince bozuluyor. Bozulursan bozul! Sadece “Kurak” diyeceğim bundan sonra. Sana o kadar isim yeter.

“Nee, yanlış mı?” diyor Kurak hesap sorar gibi, hesap sorması çok normal bir şeymiş gibi.

“Tabii ki yanlış!” diyor hakem, yani öğretmenimiz.

Kurak, böbürlenerek Gökçe'ye dönüyor. “Ama öyle biri var! Seydi Ali Reis diye biri var.”

Yözge Karakula, kıs kıs gülüyor.

“Sen niye gülüyorsun, bizim takımında değil misin, sen de puan kaybettin!” diyorum.

Hırıltılı bir şeyler söylüyor, anlamıyorum. Kozan ağzındaki lolipodu çıkarıp tercüme ediyor:

“Sana ne be salak!”

Gökçe, kaşıyla gözüyle ‘sakin ol, sen takım kaptanısın’ demek istiyor bana.

İçim içimi yiyor ama. Biz puan kaybettikçe Kozan'la Yözge keyifleniyor sanki. Sonra kendi kendime, “Abartma,” diyorum. “Onlar da seninle aynı takımında, onlar da puan kaybediyor, niye mutlu olsunlar ki?”

Devam ediyoruz. Karşı takımının kelimesi on beş kişiyi dolaştıktan sonra zafer kazanmış bir komutan edasıyla çıkıyor ortaya:

“Muvaffakiyetsizleştiricileştiriveremeyebileceklerimizdenmişsinizcesine!”

“Doğru!” diyor hakem.

Anlıyorum ki, bizim bu takımı yenme ihtimalimiz yok. Daha doğrusu bu takımla, o takımı yenme ihtimalimiz yok. Öyle de oluyor. Oyun beş tur daha dönüyor ve biz sıfır puanla kulaktan kulağa tarihine hiç oyun kazanamayan takım olarak geçiyoruz.

Kozan ile Yözge bir mutlu, bir mutlu!

“Siz de kaybettiniz!” diyorum, sinirden sesim çatallanıyor.

“Ama sen de kaybettin,” diyor Kozan, lolipopun sapını emmeyi kesip.

“Benim kaybetmem sizin kazanmanızdan daha mı önemli?” diyorum, dişlerimi sıkıyorum. Ağlayacağım neredeyse.

Yözge, saçlarını iki kulak yapıp bir şeyler söylüyor mır mır. Kozan tercüme ediyor:

“Sana ne be salak!”

Gökçe ve Kurak’la sonrasında oturup konuşunca anlıyoruz ki Kozan’la Yözge, bu oyunu sabote etmiş. Biraz daha eskiye gidip düşününce, hangi oyunlarda daha ne hileler yapmışlar fark ediyoruz. Öyle ki şimdi sizlere anlattığım bu kulaktan kulağa oyunu devde kulak kalıyor. Daha neler yapmışlar neler!

Takmışlar benimle Gökçe’ye kafayı. Ama özellikle de bana... Babama anlatıyorum Kozan’la Yözge’nin bize yaptıklarını, sonra anlattığıma pişman oluyorum. Çünkü her zaman aynı şey oluyor. Beni dinliyor, dinliyor ve sonra anneme dönüp şöyle diyor:

“Bu çocuk niye böyle huysuz oldu?”

Neyse, şimdi konumuz babam değil. Ayrıca ben huysuz değilim.

Hani en başta dedim ya, Kozan'la Yözge'nin peşindeyim. Evet, şimdilik kaçma kovalamaca yok. Ama çok yakında fena olaylar patlak verebilir.

Neyse, gelelim fikir hırsızlığı konusuna. Aslında biraz uzun hikâye. Can sıkıcı, sinir hoplatıcı...

Geçen yıl Gökçe'ye önemli bir fikrimden bahsetmiştim, boş derslerin birinde. Kozan yine sürekli konuşuyor, Yözge de burundan verdiği gürültülü nefeslerle gülüyordu. Bilsen beş on kulakları daha olduğunu, sınıfta konuşur muyum hiç böyle önemli konuları.

“Bak Gökçe,” dedim. “En az on beş kişilik pasta alana azıcık bir fiyat farkıyla ‘*surata yapıştırılmalık pasta*’ hediye edeceğiz! Herkes pastasını bizden alacak!”

Büyüyünce şehrin dışında bir evde oturacak, pasta yapıp internette satacaktım. Gökçe de her gün gelip bana yardım edecekti. Yani dedektiflik bürosundaki işlerini bitirince; ipuçlarını birbirine düğümleyip, esrarengiz tipleri birbirine şöyle bir güzel doladıktan sonra...

“İşlerin iyi giderse ortak oluruz,” demişti çünkü Gökçe.

Ancak kafamı kurcalayan bir şey vardı, bizim internette satış yapan diğer pastacıardan bir farkımız olmalıydı.

“Yaniii...” demişti Gökçe. Bazen ünlüyle biten sözcüklerin sonunu uzatıyor. Böylece zaman kazanıp her söylenenin altında rahatça bir şeyler arayabiliyor. “Sonuçta internette pasta satan bir yığın insan var.”

Akşam evde kitap okurken o şahane fikir aklıma gelmişti. Küçük boy pasta büyüklüğünde, daha az kalitedeki malzemedi “*surata yapıştırılmalık pasta*” yapacaktım. Çünkü pasta

görünce içten içe herkesin bunu yapmak istediğini, yani birisinin suratına o pastayı yapıştırmak istediğini biliyordum. Ancak, onca para verilen ve bir an önce mideye indirilmek istenen nefisler nefisi bir pastaya kimsenin kıyamadığını da... Bu derdin çaresi olacaktı, surata yapıştırmalık pasta.

Gökçe bayıldı bu fikre. “Dedektiflik bürosunu kapatıp hemen ortak olurum sana!” dedi.

Biz böyle konuşurken ikisi bizi dinlemiş. Yani Kozan’la Yözge... Bizden çok gürültü yaparken bizi nasıl dinlemişler, hiç anlamadım.

Aradan iki hafta geçmişti ki ne görelim! Kozan’ın babasının büfesinde “Surata Yapıştırmalık Pasta” satılıyor.

Gözlerimize inanamadık. Yazı bile asmışlar:

“Surata yapıştırmalık pasta geldi.”

Pastalar kapış kapış! İnsanlar Çedarlı Fuat Pastanesinden yiyecekleri pastayı alıyor, sonra Kozan’ın babasının büfesine geliyorlar. Bu pastaları aşırı ucuz bir fiyata alarak kutlamaya gidiyorlar.

Ömer Tıkabasa’nın saydam kafa derisinden görünen beynindeki kötülük kıvrımları, ellerini ovuşturmaya başlamış bir kere.

“İnsanların özel günlerini, doğum günlerini ilginç hâle getirmek için yapacakları şeyler tükenmişti zaten,” diyormuş, o meşhur, gölgeli kahkahasını atarak. “Surata yapıştırmalık pasta fikrini iyi buldum. İyi ki buldum. Hah hah hahhhaahha! Bu fikri ben buldum!”

Tabii, pastanenin bunu fark etmesi uzun sürmedi. Hemen Kozan’ın babasının yaptırttığı pastalardan daha ucuza, surata yapıştırmalık pasta yapıp gerçek pastanın yanında hediye